

РЕШЕНИЕ

№ 816

гр. София, 14.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 30.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Ана Илиева, като разглежда дело номер **11680** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.215, ал.1 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.
Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от управителя Р. Р. Г. срещу Заповед № ДК-02-ЮЗР-340/08.11.2012г. на Началника на Регионална дирекция за национален строителен контрол-Югозападен район /РДНСК-ЮЗР/, с която на основание чл.225, ал.1 ЗУТ е наредено премахването на незаконен строеж „Масивна стоманобетонова конструкция – входен тунел”, находящ се в урегулиран поземлен имот /УПИ/ II-14, кв.530 по плана на [населено място], м.”ГГЦ-Зона Г-14”, с административен адрес: [населено място], [улица].

С жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, мотивирани с това, че процесният строеж е предмет на издадения Акт за узаконяване № 143/15.09.2003г., както и с това, че строежът попада под приложното поле на § 16 ПР ЗУТ, тъй като е реализиран преди 30.06.1998г. и е предмет на правна сделка още през 1994г., видно от нотариален акт № 1/1994г. Твърди се, че строежът е надлежно нанесен във всички планове, както и в Службата по геодезия, картография и кадастър-С.. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.Т., който моли да бъде уважена жалбата. С оглед доказателствата по делото, а именно заключението на вещото лице Г. в неоспорената му част, че строежът е 5-та категория, намира, че оспореният административен акт е издаден от некомпетентен орган предвид разпоредбата на чл.225а ЗУТ. Претендира разности.

Ответникът по оспорването – Началникът на РДНСК-Югозападен район, чрез

юрк.П. моли да бъде отхвърлена жалбата като неоснователна по съображения, че строежът е незаконен като изпълнен след 2000г. без изискващите се строителни книжа – одобрен проект и разрешение за строеж и за него не е предвиден траен градоустройствен статут, поради което е неприложима разпоредбата на § 16, ал.1 ПР ЗУТ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Производството по издаване на оспорената заповед е образувано с Констативен акт № С7-546/03.10.2012г., съставен от инспектори при РДНСК-Югозападен район. Констатациите на проверяващите са, че строежът е собственост на собствениците на УПИ II-14, кв.530, посочени поименно в приложение № 1 към констативния акт – С. А. Я., Б. Ц. Л., Б. Б. Л., К. Б. Л., И. А. Л., Д. Н. К., З. Д. К.-А., Д. П. Г., Д. Ясенова Я. и [фирма] с управител Р. Р. Г.. Съгласно описаното в констативния акт строежът представлява масивна стоманобетонна конструкция с размери в план около 9,20м/6,50м и светла височина около 4,50м. Изпълнени са 6 броя стоманобетонни колони с напречно сечение 50/25 см, образуващи рамкова конструкция със стоманобетонни греди с обща височина около 55 см и ширина 25 см. Покривната конструкция е хоризонтална стоманобетонна плоча с дебелина около 20 см. Изпълнени са два оберлихта за естествено осветление с размери около 1,50/1,50 м, за което са изпълнени стоманобетонни бордове с височина около 40 см и дебелина около 25 см. Изпълнена е осветителна инсталация за захранване на 7 броя осветителни тела. О. са затворени посредством стоманена конструкция от L профили с приблизителни размери 30/30 см и плексигласови плоскости. Входа откъм локалното платно на [улица] е с монтирана ролетна охранителна щора. Изпълнените колони са вградени в ограждащите конструкции на съседните сгради. Констатираното нарушение е, че строежът е изпълнен без одобрен проект и разрешение за строеж, което проверяващите са квалифицирали като нарушение на разпоредбите на чл.137, ал.3 и чл.148, ал.1 ЗУТ. Констативният акт е съобщен на оспорващото дружество чрез управителя Р. Г. на 12.10.2012г., видно от собственоръчно положения подпис от нея в констативния акт /л.42/.

Въз основа на констативния акт от Началника на РДНСК-Югозападен район е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която е наредено премахването на незаконния строеж. В мотивите на заповедта са изложени съображения за липса на изискващите се строителни книжа – одобрени инвестиционни проекти и разрешение за строеж. Заповедта е съобщена на оспорващото дружество на 20.11.2012г., видно от обратна разписка на л.200 от делото, а жалбата срещу нея е заведена в деловодството на РДНСК на 04.12.2012г.

В представената по делото административна преписка се съдържа и Заповед № РД-13-229/02.07.2012г., с която Началникът на ДНСК е делегирал на началниците на РДНСК правомощията да издават заповеди за премахване на незаконни строежи.

По делото е представен от жалбоподателя Акт за узаконяване № 143/15.09.2003г., издаден от Главния архитект на Район „О.”-СО, с който на

основание чл.145, ал.5 ЗУТ са узаконени склад за промишлени стоки и навес, находящи се на [улица].

По делото са приети две заключения по назначените от съда съдебно-технически експертизи, които съдът кредитира като обективни и компетентно изготвени.

От заключението на в.л. Г., се установява, че процесният строеж не е предмет на Акт за узаконяване № 143/15.09.2003г. Въз основа на извършената от него проверка в архива на техническата служба на Район „О.”-СО и запознаване с преписката по издаването на акта за узаконяване вещото лице е констатирало, съгласно архитектурния проект, предмет на акта за узаконяване са намиращите се източно от процесния строеж два по-малки склада с лице към локалното платно на [улица], един голям склад с входи откъм двора и един навес, граничещ с четириетажна сграда в двора. За онагледяване разположението на процесния строеж и сградите, предмет на Акт за узаконяване № 143/15.09.2003г. вещото лице е изготвило скица, приложение към заключението, в която процесният строеж е ограничен със зелен контур, а узаконените сгради са ограничени с червен контур.

По отношение времето на извършване на строежа вещото лице е заявило, че липсват конкретни данни. Посочило е, че в жалба на К. Б. Л., находяща се по делото, като време на извършване на строежа се сочи 2000г. Устно такава информация получил и от представител на жалбоподателя при извършения оглед на място. Съобразно тези данни е изследвал допустимостта на строежа по подробните устройствени планове и по правилата и нормативите, действали към времето на извършването му и действащите към момента. Предвид това вещото лице е дало заключение, че ако за година на извършване на строежа бъде приета 2000г., то към този момент е действал ЧИЗРП и ЧКЗСП на кв.530, м.”Зона Г-14” и силуети по [улица], [улица]и [улица], одобрен със Заповед № РД-50-09-22/14.01.1994г. на главния архитект на С., с която се одобрява изменение на регулацията на кв.530, м.”Зона Г-14”; отреждане на индивидуални парцели: II-14 /в който е изпълнен процесният строеж/, III-12, IV-11 и т.н.; откриване на тупик с ОК 342а-342б и тупик с ОК 350а-ОК 350б. В сега действащия регулационен план на [населено място], м.”ГПЦ-Зона Г-14”, приет с Решение № 1 по Протокол № 32 от 10.12.2001г., ситуацията по ЧИЗРП от 1994г. е запазена. Имотът, в който е извършен процесният строеж попада в кв.530 и за него е отреден УПИ II-14. Съгласно действащия застроителен план в УПИ II-14 е предвидено застрояване със сгради на различна етажност, като процесният строеж не фигурира като обект, запазващ градоустройствения си статут.

При извършената проверка в архива на техническата служба на Район „О.”-СО вещото лице не е открило информация за деклариране на строежа от собствениците му до 30.12.1998г. по реда на § 27 ПР З. /отм./. Съобразно описанието на строежа вещото лице е направило извод, че строежът попада в обхвата на чл.137, ал.1, т.5 ЗУТ, определящ го като строеж V-та категория.

Във връзка с оспорването от жалбоподателя на заключението на вещото лице в частта му по първите три задачи, е прието като неоспорено заключение на повторна експертиза, извършена от в.л.А.. По същество констатациите на вещото лице, дадени в заключението по повторната експертиза не се отличават от тези по първоначалната такава. Съгласно заключението на повторната експертиза процесният строеж не е предмет на Акт за узаконяване № 143/2003г., в подкрепа на който извод вещото лице

прилага към заключението извадка-ситуация на узаконените обекти – част от проектната документация, съхранявана в техническия архив на Район „О.”-СО по преписка УТ № 143/2003г. Относно времето на извършване на процесния строеж вещото лице е отговорило, че от огледа на място не може да установи това обстоятелство, но посочва, че с Протокол № 21/10.12.2001г. е одобрен застроителен, регулационен и кадастрален план на м.”Зона Г-14” като процесния строеж и узаконените сгради не са отразени в кадастралния план. Същите са попълнени в кадастралната основа през 2004г. със Заповед № РД-09-75/21.05.2004г. на Кмета на Район „О.”. Съгласно експертизата процесният строеж не е предвиден в подробните устройствени планове, действали от 1994г. и от 2001г., т.е. строежът няма постоянен градоустройствен статут. Вещото лице е изследвало градоустройствения статут на незаконния строеж и спрямо предвижданията на Застроителен, регулационен и кадастрален план, одобрен със Заповед № РД-50-09-60/16.02.1987г. като съгласно предвижданията на този ЗРП в имота попада УПИ II с отреждане за институт на МВР като със застроителния план се предвижда 7-етажна сграда на уличнорегулационната линия.

При така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните изводи:

Жалбата е допустима като подадена в законоустановения срок, от лице – адресат на акта, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и при наличие на правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Като извърши на основание чл.168 АПК проверка на акта на всички основания по чл.146 АПК, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл.225, ал.1 ЗУТ в редакцията, действаща към датата на издаване на заповедта, Началникът на Дирекцията за национален строителен контрол или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на незаконни строежи или на части от тях. За компетентността на лицето, издало оспорения акт е представена Заповед № РД-13-229/02.07.2012г., с т.3 от която Началникът на ДНСК е делегирал на началниците на РДНСК правомощията да издават заповеди за премахване на незаконни строежи. Неоснователно в този смисъл и по арг. от чл.142, ал.1 АПК е оплакването на жалбоподателя, че заповедта е издадена от некомпетентен орган. Разпоредбата на чл.225 ЗУТ е създадена с изменението на закона, обн. ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.11.2012 г., а процесната заповед е издадена на 08.11.2012г., т.е. преди влизане в сила за Закона за изменение и допълнение на Закона за устройство на територията. Предвид това обстоятелството, че строежът е от V-та категория е ирелевантно към компетентността на органа, а има значение единствено по отношение възможността за институционален контрол върху настоящото решение, предвид разпоредбата на чл.215, ал.7 ЗУТ.

Оспорената заповед е издадена в установената писмена форма и при спазване изискванията за съдържание на административния акт - чл.59, ал.1 и ал.2 АПК, доколкото в ЗУТ няма други специални изисквания.

Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Видно от доказателствата по делото съставеният констативен акт е съобщен лично на управителя на оспорващото дружество. Актът е мотивиран като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. Фактическите установявания на органа се потвърждават от съдържащите се в административната преписка

доказателства, както и от приетите заключения по двете съдебно-технически експертизи.

По същество издадената заповед е материално законосъобразна. Процесният строеж „Масивна стоманобетонова конструкция – входен тунел” представлява строеж по см. на § 5, т.38 ДР ЗУТ и за извършването му се изисква одобряване на инвестиционен проект и разрешение за строеж. Липсата на одобрен проект и разрешение за строеж квалифицират изпълненото като незаконен строеж по см. на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ, подлежащ на премахване съгласно чл.225, ал.1 ЗУТ. Категорично беше доказано в настоящото производство, че процесният строеж не е предмет на издадения Акт за узаконяване № 143/15.09.2003г.

Строежът не е и търпим по см. на § 16, ал.1 ПР ЗУТ. Съгласно посочената разпоредба строежи, изградени до 7 април 1987 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване. Жалбоподателят и не твърди, че строежът е реализиран преди тази дата, като сочи единствено, че строежът е търпим, тъй като е изпълнен преди 30.06.1998г. и е бил предмет на сделка реализирана през 1994г., съгласно нотариален акт № 1/1994г. /л.175/. Съгласно посочения нотариален акт предмет на тази сделка е склад и навес към него, находящи се в имот пл.№ 14, кв.530 по плана на [населено място], м.”ГГЦ-Зона Г-14”, за които е издаден Акт за узаконяване № 143/2003г. На следващо място от заключенията на вещите лица се установява, че съгласно Застроителен, регулационен и кадастрален план одобрени със Заповед №РД-50-09-60/16.02.1987г. имота попада в УПИ II с отреждане за институт на МВР, като по застроителния план се предвижда 7-етажна сграда на улично регулационната линия; съгласно ЧИЗПР и ЧКЗСП, одобрени със Заповед №РД-50-09-22/14.01.1994г. в УПИ II-14, кв.530 се предвижда 8-етажна сграда на улично регулационната линия и едноетажна зад нея, а съгласно действащия застроителен и регулационен план, одобрен с Протокол №32/10.12.2001г. на СОС /л.135 и 136/, с плана за застрояване в УПИ II-14, кв.530 се предвижда 8-етажна сграда на улично регулационната линия и едноетажна зад нея, т.е. процесният строеж няма постоянен градоустройствен статут.

Строежът не е деклариран пред одобряващите органи по реда на § 27 З. и § 184 ЗИД ЗУТ, предвид което са неприложими и разпоредбите на § 16, ал.2 и ал.3 ПР ЗУТ. Неприложим е и режимът по § 127 /нов/ ПЗР ЗИД ЗУТ в случая, с оглед нормата на чл.14 ЗНА и чл.142, ал.1 АПК.

Издадената заповед е съответна и на целта на закона – недопускане и премахване последиците от извършено незаконно строителство.

С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.143, ал.4 АПК и чл.8 във връзка с чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Предвид изложеното, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав, на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.4 АПК

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], представлявано от управителя Р. Р. Г. срещу Заповед № ДК-02-ЮЗР-340/08.11.2012г. на Началника на Регионална дирекция за национален строителен контрол-Югозападен район.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция за национален строителен контрол – РДНСК-Югозападен район сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Административен съдия: